

תת"ע 1255/05/14 - נעימה יאסר נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

תת"ע 1255-05-14 מדינת ישראל נ' נעימה
תיק חיצוני:

בפני	כבוד השופט אלכס אחר
מבקש	נעימה יאסר
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

לפי בקשה לביטול פסק דין, שניתן בהעדר התייצבות המקש.
המסגרת הנורמטיבית בעניינו, מתחמת בסעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי, אשר מאפשר לדון נאשם בהיעדר התייצבות מטעמו וקובע חזקה כי אם הנאשם הוזמן ולא התייצב בבית המשפט יראוהו כמודה בכל העובדות שנטענו, וכי בית המשפט רשאי לדון בהיעדר.

240. (א) בעבירות לפי פקודת התעבורה, או לפי פקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], תש"ל-1970, שלא גרמו לתאונת דרכים שבה נחבל אדם חולה של ממש, בעבירות שנקבעו כעבירות קנס או בעבירות לפי חיקוק אחר ששר המשפטים, באישור ועדת החוקה חוק ומשפט של הכנסת קבע, יחולו סדרי דין אלה:

.....

(א)2 נאשם שהוזמן ולא התייצב בבית המשפט בתחילת המשפט או בהמשכו, יראוהו כמודה בכל העובדות שנטענו בכתב האישום, זולת אם התייצב סניגור מטעמו;

(הוראת

שעה)

תש"ס-2000

(תיקון מס'

46)

תשס"ו-2005

(א)3 בית המשפט רשאי לדון נאשם לפי הוראות פסקה (2), שלא בפניו, אם הוא סבור שלא יהיה בשפיטתו על דרך זו משום עיוות דין לנאשם ובלבד שלא יטיל עליו עונש מאסר.....

(ב) על פסק דין מרשעי שניתן לפי סעיף קטן (א), יחולו הוראות סעיף 130(ה) ו-130(ט).

בית משפט רשאי לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדר (את הכרעת הדין או את גור הדין, או את שניהם) וזאת בהתאם לסעיפים 130(ה) ו-130(ט) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, (להלן - "החוק"), הדנים בבקשת ביטול פסק דין שניתן בהיעדר התייצבות, המתווים את אמות המידה המנחות את ביהמ"ש בבואו להחליט בבקשה לביטול פסק דין.

סעיף 130(ה) לחוק קובע שני טעמים, שאינם מצטברים, המצדיקים ביטולו של פסק דין: קיום סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם למשפטו או לחילופין גרימת עיוות דין לנאשם כתוצאה מאי ביטול פסק הדין.

ברע"פ 9142/01 טוראיה אטיליא נ' מדינת ישראל נקבע לענין זה כדלהלן:

"בשלכ זה ניצב המבקש לפתחו של בית המשפט כאשר מבוקשו הוא לקבל "כרטיס כניסה" לקיום חוזר של הליך שהתנהל לכאורה כדין והסתיים. על המבקש מוטל אפוא הנטל לשכנע את בית המשפט כי מתקיימים טעמים המצדיקים את הנעת גלגלי המערכת מחדש".

כמו כן, נקבע כי משלא מתייצב הנאשם לדיון אליו זומן כדין וכשאין בידו שום סיבה מוצדקת לאי התייצבות, אין הוא יכול להלין אלא על עצמו, (ראו רע"פ 2586/10 אלי אסולין נ' מדינת ישראל פס"ד מיום 21.4.2010, פורסם במאגרים המשפטיים; רע"פ 8445/07 אברהם קדוש נ' מדינת ישראל, פורסם במאגרים המשפטיים; רע"פ 8333/09 פיראס חביבי נ' מדינת ישראל, פורסם במאגרים המשפטיים).

זאת ועוד, כב' השופט המנוח אדמונד לוי ז"ל ברע"פ 5569/07 אברך בן טובים נ' מדינת ישראל התייחס לסוגיה בקובעו כי:

"אם היה בידי המבקש ראיות לכך שלא חטא בחלק מהעבירות שיוחסו לו, היתה מוטלת עליו החובה להתייצב בבית המשפט ולטעון את טענותיו, ומטעמים השמורים עמו בחר שלא לעשות זאת. העולה מכך הוא כי ...

מותר היה לראות בו כמי שהודח בעובדות, ועל כן לא נפל פגם כלשהו בהרשעתו..."

בעפ (א-9) 9407/05 קינג אללה נ' מדינת ישראל, נדרש בית המשפט למקרים הרבים בהם אין מתייצבים נאשמים לדיונים בתיק תעבורה וקבע:

"בית המשפט העליון פסק לא אחת, כי לנוכח ריבויים של מקרי אי התייצבות, במיוחד בתיקי תעבורה, יש לקבוע כי ברנע שהנאשם הוזמן כדין, ניתנה לו האפשרות להיות נוכח במשפטו ולנסות להוכיח את חפותו.

ומשלא התייצב, אין לו אלא להלין על עצמו, ודי בכך כדי שיהיה לו יומנו בבית המשפט..."

בעניינו, בניגוד לנטען בנימוקי הבקשה ובתצהיר המבקש, המבקש הוזמן לשיבת ההקראה כדין, בתיק קיים אישור מסירה חתום וערוך כדין. אדגיש כי, המבקש לא טען במסגרת בקשתו כי המען אליו נשלח הזימון, אינו מענו אלא ציין באופן כללי בלבד שהחתימה המופיעה אינה נחזית להיות חתימתו. המבקש ציין כי לבקשה מצורפת דוגמאות חתימה מהבנק, אולם לבקשה לא צורפה אסמכתא זו.

זאת ועוד, איני סבור של טענה הנוגעת ביחס לזיוף החתימה, מבלי שתונח במסגרת הבקשה תשתית לכאורית לביטול טענה זו, די בה לשעצה כדי להיעתר לסעד המבוקש. קבלת טענה כללית שכזו, תוביל למבול של בקשות סרק לביטול פסקי דין, להצפת בית המשפט ושימוש לרעה בטענת הזיף.

על כן, בנסיבות העניין, אני קובע כי לא נפל פגם כלשהו בזימונו של המבקש לדון דין טענתו ביחס לחתימה - להדחות.

אם לא די באמור לעיל הרי שפסק הדין, הומצא למבקש בסמוך למועד בו נשפט בהעדרו, (קיים בתיק אישור מסירה לבני המסירה של פסק הדין), המבקש לא רק שלא טרח לקיימו אלא מצא לנכון, ללא כל הצדק סביר, להגיש את

בקשתו הנוכחית בשיהוי ניכר, ללא בקשה להארכת מועד וללא עמדת המשיבה כמתחייב בסעיף 130(ה) סיפא לחסד"פ.

במסגרת פסק דין שניתן בעפ"ח 33128-12-15 רביע מירם נ' מדינת ישראל, (בית משפט מחוזי נצרת מיום 24.02.2016), התייחס כב' השופט סאבא דבור לתופעה הנפוצה לפיה מוגשות בקשות לביטול פסקי דין, או לחילופין ערעורים לערכאת הערעור, בשיהוי ניכר, כדלהלן:

"בשולי פסק הדין אציין כי לא ניתן להתעלם מהתופעה הנפוצה לפיה מערערים/מבקשים אחדים פונים לבית המשפט אם זה במסגרת בקשה לביטול פסק דין ואם זה במסגרת הודעת ערעור, אך לאחר שנודע להם על שילית רישיון נהיגה ו/או צבירת ניקוד מטעם משרד הרישוי. תופעה זו הינה פסולה ושוורשיה יונקים מתוך רצון של אותם מערערים/נהגים לחלץ את עצמם מן המבוי הסתום אליו נקלעו. במצבים שכאלה ברי, כי אין עניין בנו בטענות שמקורן בפסק הדין עצמו או בהליך התעבורתי העומד בבסיס צבירת הנקודות".

המבקש לא הסביר את השיהוי הניכר בהגשת הבקשה ואת העובדה שבקשתו הוגשה ללא בקשתה מתאימה להארכת המועד, על כן אני קובע כי אין ממש בטענה זו ואני מורה על דחייתה.

למעלה מן הצורך, אציין כי המבקש לא פירט את סיכויי הגנתו וגם בשל כך, יש לדחות את בקשתו.

אשר על כן ולאור כל האמור לעיל, מהנימוקים שמתני לעיל ועל רקע השיהוי הרב הנוגע בהגשת הבקשה לביטול פסק הדין ולאחר ששוכנעתי, כי לא נגרם עיוות דין לבקש, אני מורה על דחיית הבקשה.

ניתנה היום, י"ח טבת תשע"ח, 05 ינואר 2018, בהעדר

הצדדים.